

N:r 12.

Ansvarig utgivare:
P. WALDENSTRÖM

Den 22 juni 1908

Pris pr år:
På posten kr. 1.50
På Expeditionen » 1.25

67 årg.

Innehåll: Pauli brev till den kristna församlingen i Efesus, av P. W. — Till ledning vid bibelstudium och bibelsamtal, av P. W. — Det unga trädet och det gamla, av P. W. — Ett ord till våra meddelare, av P. W. — »Farbror Lundgren» (med fotografi), av L. W. Nordqvist. — J. E. Lundin (med fotografi), av O. Olsson i See. — Från Expeditionen. — Från verksamhetsfältet. — Från Lappland, av And. Lindström. — Från andra läger. — Mötesannonser.

Pauli brev till den kristna församlingen i Efesus.

I honom haven även I, sedan i haven hört sanningens ord, eder frälsnings evangelium, i honom haven I, sedan i också blivit troende, blivit beseglade med löftets helige ande. Efes. 1: 13.

Sedan han i v. 12 talat om *vi judar*, som blivit troende, så talar han nu här om *I hedningar*, som också blivit troende. Avskrankningens skiljemur, som var mellan judar och hedningar, blev i Kristus Jesus nedbruten genom korset, såsom aposteln längre fram säger (kap. 2: 14), på det att judar och hedningar skulle genom tron på Kristus varda förenade till *ett folk, en församling*. Hedningarna hade genom Kristus samma tillgång till Gud som judarne. I den gamla helgedomen i Jerusalem hade hedningarna en särskild förgård, avstängd från judarnas. Men den bröts ned. Tillträdet till nådstolen är nu fritt för alla utan åtskillnad, för Judas och Johannes, för Kain och jungfru Maria — om de blott vilja komma.

Detta är en kraftig maning för oss att gå ut med frälsningens evangelium till alla hednafolk på alla tungomål. Det var också Herrens sista befallning till sina lärjungar efter hans uppståndelse. Och det var så långt ifrån, att han gjorde någon åtskillnad, att han tvärtom befallde dem att börja i Jerusalem, den stad som hade dräpt profeterna och senast honom själv. Hedningarna

sitta i mörker och dödens skugga. De hålla på att förgås. Även dem vill Jesus frälsa. Även för dem har hans blod flutit. Även för deras frälsning är han uppväckt från de döda och uppfaren till himlarna. Och nu ropar han till oss: »Vem vill vara min medhjälpare att rädda de döende? Vem vill låta sig sändas? Vem vill vara med för att stödja och underhålla dem, som sändas? Du — vill du? Gör du något och vad?»

Må vi icke halka över sådana frågor. Hednavärlidens nöd ropar till oss. Det är ett ångestskri. Se, hedningen sträcker ut sin hand till dig: »Kom hit och hjälp! Sänd mig en stråle av det ljus, som har frälsat dig! Sänd mig en beta av livets bröd, en droppe av livets vatten, att jag icke må förgås. Du, som själv sitter vid livets källa, hav barmhärtighet med mig!»

Hör du skriet? Ser du honom? Jesus hör honom och ser frågande på dig. Ställ dig inför hans ögon och stanna där en stund i bön och begrundande. Ack gode Gud, giv oss din helige Ande och fyll våra hjärtan med kärlek till dig, en kärlek som hör och lyder och lyder med glädje.

Troende hade efesierna blivit därigenom, att de, såsom här står, hade *hört sanningens ord, sin frälsnings evangelium*. Evangelium kallas i bibeln *nådens evangelium, fridens evangelium, frälsningens evangelium, rikets evangelium*, d. v. s. evangelium om nåden, om friden, om frälsningen, om Guds rike. Nu haven I fått höra eder frälsnings evangelium, säger aposteln, d. v. s. evangelium om, huru I skolen varda frälsta. Men fräls-

ningens evangelium är icke blott ett evangelium om frälsning utan ock en *kraft* till frälsning för alla dem, som tro. Alla, som blivit frälsta, hava blivit det genom evangelium. Genom annan lära och förmaning hava många blivit *bättre*, redligare, ordentligare människor, o. s. v., men *frälst* har ingen blivit genom annat än Kristi evangelium. Många ha t. ex. blivit nyktra från att ha varit drinkare, ärliga från att ha varit tjuvar, utan att de därför blivit frälsta. Sådant se vi ju rätt ofta. Endast genom evangelium är det människor bliva frälsta. Och denna frälsning är, såsom Paulus säger i Tit. 2, en frälsning från all ogudaktighet och världslig lusta. Det är icke blott frälsning från dryckenskap, sedeslöshet och orättfärdighet, utan från *all* ogudaktighet och världslig lusta. En nykterhetsförening har till uppgift att göra människor nyktra och därmed punkt. En sedlighetsförening har till uppgift att göra människor kyska. En fredsförening har till uppgift att främja freden. Allt detta genom nykterhets- sedlighets- fredsföredrag. Men där stannar det. Den kristna församlingen däremot har till uppgift att verka till själars fullständiga frälsning från *allt*, som är syndigt och orent, samt att lära dem vandra rättfärdigt och gudfruktigt och tuktigt i denna världen. Där är sålunda allt gott sammanfattat. Och detta genom frälsningens evangelium.

Att dessa efesier hade *hört* evangelium, det var icke nog, det hade i och för sig icke frälst dem, utan därtill hade måst komma, att de även blivit troende, såsom aposteln här vidare tillägger: i vilken *I, sedan I ock blivit troende, haven blivit beseglade med löftets helige Ande*. Således: höra evangelium och bliva troende, det är frälsningens väg. Du kan höra det utan att bliva troende, men du kan icke bliva troende utan att höra det. Ty huru skola de tro på den, som de icke hava hört något om? Och huru skola de höra utan predikare? Rom. 10. Det är ju omöjligt. Alltså höra och tro. Lika litet som brödet stillar hungern, därest du icke äter det, lika litet som vattnet släcker törsten, därest du icke dricker, lika litet frälsar evangelium, därest du icke i enfaldig tro tager emot det.

Men nu, säger Paulus, haven I hört och blivit troende. Därmed haven I blivit Guds barn, och till bekräftelse därpå haven I blivit beseglade med löftets helige Ande.

Detta är en mycket skön och härlig vers. Den helige Ande hade de fått. Och han var såsom ett sigill, som Gud satt på dem. Liksom en människa sätter sin stämpel eller sitt sigill på en sak för att därmed utmärka, att den tillhör henne, så har Gud satt sin stämpel, sitt sigill på dem, som tro på Jesus Kristus, så att de må veta, att de äro Guds barn, såsom Paulus säger i Rom. 8: 16: Anden själv vittnar tillsammans med vår ande, att vi äro Guds barn. Och detta sigill är den helige Ande, som han har givit dem. Det är också ett sigill, som ingen må understå sig att bryta.

Anden kallas här *löftets* helige Ande, emedan han var utlovad i Gamla testamentets profetior. Aposteln Petrus säger ock uti sin predikan på första pingstdagen efter Kristi uppståndelse: Sedan Kristus blivit genom Guds högra hand upphöjd och af Fadern fått löftet om den helige Ande, d. v. s. fått den utlovade helige Anden,

har han utgjutit detta, som I nu sen och hören (Apg. 2: 33). Den helige Ande hade just då blivit på ett underbart sätt utgjuten över församlingen i Jerusalem.

Vi stanna här för denna gång. Gud vare lov för hans ousägliga gåva. Här är nåd, överflödande nåd, nåd utan all förtjänst eller värdighet, en nåd som frälsar, verkligen frälsar, för tid och evighet frälsar. Här är trygghet, orubblig trygghet på grunder så fasta, att såsom vi förr sagt, hällebergen i jämförelse med dem endast äro såsom såpbubblor. Och vad behöva vi mer? Låt oss sjunga halleluja, amen.

P. W.

Rom. 2: 17—24.

v. 17. Judarna tröstade därpå, att de hade lagen, och berömde sig därav, att de voro Guds egendomsfolk, och att Gud var deras fader. Läs 1 Mos. 17: 7, 2 Mos. 4: 22 f., 5 Mos. 7: 6 f., Ps. 135: 4. Men läs vidare 2 Mos. 19: 5.

Vad här säges om judar kan ock sägas om de kristna: du kallas kristen och vilar på evangelium och berömmar dig i Gud. Men *hurudan* kristen är du?

vv. 18—20. Ännu mer kan det, som här står, sägas om den kristne, som har icke blott lagen utan även evangelium.

I lagen ha vi det rätta uttrycket, den rätta formen för kunskapen om Gud och hans vilja. Därför kallar Paulus lagen för kunskapens och sanningens form eller gestalt. Ännu mer kan detta sägas om evangelium. Med de blinda, okunniga, oförståndiga, som äro i mörker, menar han hedningarna.

v. 21. Den, som vet sanningen och undervisar andra, skall framför allt själv göra sanningen. Läs Joh. 3: 21, Ps. 50: 16 f. Huru kristna kunna bli till hinder för människors frälsning genom att själva icke *vandra* efter det Guds ord, som de *predika* för andra. Och detta mitt under det de känse ivrigt nitälska för både inre och yttre missionen. Läs Matt. 23: 15.

Du säger: »Man skall icke stjäla» d. ä. taga ifrån nästan hans egendom. Om du finge se någon göra det, så skulle du säga: »han kan ingen kristen vara». Men när du själv lånar eller tager på kredit och icke betalar, vad gör då du? När du genom falska förespeglingar lockar andra in i borgen för dina dåliga affärer och förorsakar dem förluster, vad gör då du? När du genom osant förtal berövar en hantverkare eller annan yrkesman hans kunder, vad gör då du? När du, litande på en köpares okunnighet, säljer till honom dålig vara som god eller fordrar ett pris, som du vet vara oskäligt och som han i tillit till din redbarhet betalar, vad gör då du? När du i ditt arbete är slarvig, lat och försumlig, spiller arbetstid genom onyttigt prat o. s. v., men låter betala dig, såsom om du arbetat flitigt, och

såsom om ditt arbete vore väl gjort, vad gör du då? Om du, begagnande dig av tillfället, pressar ned arbetarens lön oskäligt för att själv förtjäna så mycket mer, vad gör du då? När du är tjänare i ett hus och i din tjänst slarvig, försumlig, genom vårdslöshet förstör husgeråd, som du har om händer, vad gör du då? Du säger, att man icke skall stjäla och *du stjäla*.

v. 22. Samma är förhållandet med otukten. Huru ofta händer icke, att sådana, som dock vilja anses för kristna, falla i denna synd. Och den hemliga otukten, självbefläckelsen. Huru viktigt, att kristna i umgänge med det andra könet äro på sin vakt. Särskilt inom ungdomsföreningar är faran stor. Det är en *smygande* frestelse. Läs Gal. 5: 16.

Judarna, som avskydde avgudarna, begagnade dock ofta tillfället att ur avgudatemplen stjäla dyrbarheter.

vv. 23—24. Judarna berömma sig av att hava Guds lag, vi berömma oss av att äga evangelium. När någon med sådan berömmelse i munnen lever syndigt, så giver det hedningarna anledning att smäda den Gud, som han säger sig dyrka. De mena, att denne Gud icke är bättre än han. På de ogudaktiga har en troendes synd den inverkan, att de förakta evangelium, den kristna tron, den kristna församlingen. »Sådana äro de s. k. kristna», säga de, och så vända de med förakt ryggen. Huru förskräckligt att sålunda bli till hinder för andras frälsning. Läs 2 Sam. 12: 14, Hes. 36: 20 21.

P. W.

Det unga trädet och det gamla.

Det är ej sällan vi få höra sägas, att det icke är det liv och den livaktighet i de andliga rörelserna nu som för 40 eller 50 år sedan. Och sannt är visserligen, att på den ena platsen eller den andra en domning kan hava inträtt, ja, att församlingar delat samma öde som de sju församlingarna i Mindre Asien, vilka omtalas i Uppenbarelsebokens kap. 2 och 3. Sannt är väl också, att en del predikanter icke äga det nit och den självförsakande kraft, som utmärkte åtskilliga kolportörer för ett halvt århundrade tillbaka. *Men i det stora hela* står den andliga rörelsen nu vida, vida framför den rörelse, som då var.

Av frukten känner man trädet, säger Frälsaren, och se vi på den frukt, som icke består i ord och sånger och tillfällig hänryckning, utan i verk och gärning, då måste vi högljutt lova Gud.

För 50 år sedan hade Sveriges kristna icke en enda egen missionär ute i hednavärlden. De ytterst få svenska missionärer, som funnos, voro utsända genom Leipzigs och Basels missionsinstitut. Och de missionsmedel, som insamlades i Sverige, voro ingenting att tala om i jämförelse med de summor, som Sveriges kristna nu offra för hednamissionen, då Sverige säkert har mer än 300 missionärer i hednavärlden, oberäknat en mycket större skara av infödda evangelister.

Ingen kunde för 50 år sedan drömma om, att vi i dag skulle komma att stå, där vi stå. Jag var med på den tiden. Om vi på en sammankomst hade en åhörareskara, som fyllde ett kök och en kammare eller en

skolsal, så sade vi, att det var ofantligt med folk. Om invigningen av det första bönehuset i Gäfle säger protokollet: »Invigningen bevestades av en ofantlig mängd människor, säkert 500 personer». Ja, det var »en ofantlig mängd» på den tiden, för att icke tala om, att protokollsföraren, såsom vanligt är, »såg i syner». Ty det nya huset rymde nog icke ens 200.

Då några troende i Stockholm bildade Luterska Missionsföreningen och dristade att för 400 kr. hyra den s. k. Valhallasalen, som möjligen rymde 100 personer, då ansågos de som några förfärliga våghalsar. Och hur är det nu? Nu har Luterska Missionsföreningen Sveriges största kyrka, Immanuelskyrkan, samt dessutom fyra större och mindre bönehus, vartill kommer det nya Valhalla och Betesda.

Gäfle missionsförening har nu det stora Betlehems-kapellet jämte tre andra bönehus. Dess utgifter för inre och yttre missionen gå till omkr. 500 kr. i veckan.

Och så där har det utvecklats sig över hela landet. År 1850 hade Sverige icke ett enda bönehus, år 1855 hade det 3. Och nu? Ja, vi veta, huru *översållat* landet är av sådana.

När jag tänkt på detta, har det förekommit mig, att rörelsen för 50 år sedan var ett ungt träd med slät och rak stam, friska blad och sköna blommor, medan den nu är ett äldre träd, som icke ser så vackert ut, utan är en smula krokigt och knotigt men bär riklig frukt. Du har väl sett en trädgård med unga och gamla äppelträd?

Låt oss tacka Gud för det unga trädet men ännu mer för det gamla.

P. W.

Ett ord till våra meddelare.

Vi äro tacksamma för det intresse, som visas oss från skilda håll genom insända meddelanden. Men vi måste åter fästa uppmärksamheten på, att våra meddelare böra se till, att det, som de insända, *är av allmänt missionsintresse*. De skola därför icke sända in meddelanden om allehanda kaffefester och dylikt, som väl kan vara av intresse för den, som det närmast rör, men ingalunda kan sägas äga någon betydelse för missionen. Vi få icke draga ned Pietisten till sådant. Annars kunde hända, att största delen av tidningen snart upptoges därav. Det som kan tjäna *ill uppbyggelse i gudaktighet* och till *upplivande av intresset för den inre missionen*, ävensom till *förökad kännedom om missionen i landet* såsom väckelser, nya församlingars bildande, uppförande av nya missionshus, missionshusskulders betalande, predikanter kallande o. dyl., det är vad som skall utgöra huvudinnehållet i Pietisten. De meddelanden, som insändas, böra också vara *korta*. Annars måste jag förkorta dem för att bereda rum för andra, som också böra tagas in. Långa avhandlingar kunna icke beräkna att få plats, därest de icke äro av synnerlig vikt och intresse för den kristna allmänheten. *Utrymmet förbjuder det*.

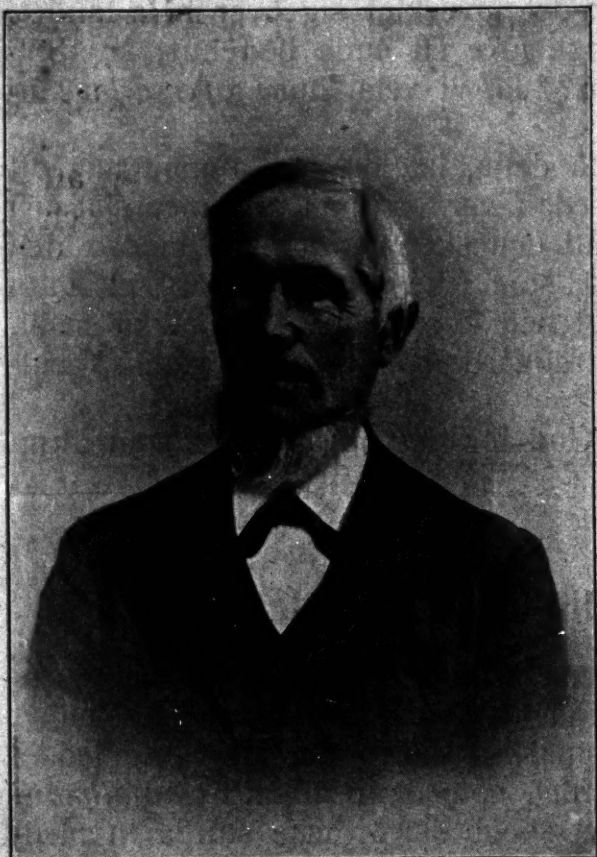
Ännu en sak. När I skriven, så *skriven ut alla ord fullständigt*. Om I icke gören det, så måste vi här fylla ut dem. Skriven alltså icke *ev.* utan *evangelium*,

när I menen evangelium, icke *Vb* utan *Västerbotten*, när I menen *Västerbotten*, icke *mhuset*, när I menen *missionshuset* o. s. v. På tryckerierna fordrar man manuskript med fullständigt utskrivna ord. Annars debitera de högre pris för sättningen.

Vänligen
P. W.

»Farbror Lundgren»

föddes 1827 den 14 okt. å Mackmyra Bruk i Walbo, ej långt från Gefle. Vid 14 års ålder blev han faderlös, och torde denna händelse icke litet bidragit till hans goda och allvarliga karaktärsläggning. Under uppväxttiden var han trädgårdsarbetare och blev därunder uppmärksammas av vederbörande för sin flit och redbara vandel samt sändes av brukspatronen 1848 till Ultuna

Johan Lundgren.

lantbruksskola. Efter väl genomgången kurs återkom L. till Mackmyra som rättare. Det tänktes nog från alla håll då, att här skulle L. bli kvar till döddagar. Men en omständighet inträffade, som snart ändrade dylika förhoppningar. Lundgren ville stå väl med Gud såväl som med sin jordiske husbonde. Följden blev syndanöd och lagtråldom men till sist frigörelse genom nåden i Kristus. Då blev glädjen stor, och denna lycka måste L. meddela åt andra. Men talet om Jesus uppväckte hat, vadan han blev tillsagd att antingen tåga om Jesus eller att flytta. Man förstår nog, att detta blev en hård prövning. Grusa sin ljusa framtid, göra välgörarens förhoppningar om intet m. m. — det måste ha varit hårt för en ung man. Men här gällde att söka Guds rike först. Steget togs att flytta. Och första flyttningen blev ej lång, endast omkring en halv mil, till Åby gård i samma socken. Där skulle han få läsa och vittna, som han ville. Men om en tid kom ägaren på obestånd och måste sälja, vadan L. redan nästa år var flyttfärdig igen. Då blev L. genom prostens Waldéns förmedling i tillfälle att 1861 flytta till Hakunge gård, där han som befallningsman och förvaltare skulle få stanna i hela sitt liv till välsignelse för omnejden. Idel andligt mörker var här på den tiden förhärskande; endast en kvinna kunde L. finna, som hade någon aning om frälsning. Genast började L. låta sin lampa lysa

bland folket. Det blev ett alldeles nytt samtalsämne om den tokige befallningsmannen. Redan då förstod L., att barnen voro mottagliga för talet om Jesus. Han började en söndagsskola, som räckte så länge han levde. Den sista gången, han så var bland barnen, i slutet av januari 1908, svimmade han och föll över bordet, vilket skrämde de små, så att de sprungit skrikande ut och ropade: »Farbror Lundgren blev död!» Det var dock blott ett förebud, men han fick aldrig hålla söndagsskola mera, ty strax efteråt måste han söka läkarevård. Han dog den 26 april i Västerås hos sin son, som där är lasarettsläkare.

Såsom han under sin arbetsdag varit idog och trogen, så blev hans levnadsafton stilla och ljuvlig. »Jag har ingenting ouppgjort med Gud», förklarade han, »jag blott väntar att få se min Jesus. Hans blod har renat mig från alla mina synder». I förhållande till människor var det lika klart. Han sade bland annat: »Jag vet, att det finns sådana, som velat skada mig, men Gud har hjälpt, så att jag älskar dem såsom mina bästa vänner».

Om hans livsgärning berättar hans son bland annat: »Jag minns ju en 40 år tillbaka. När söndagen kom, blev det först en tur till kyrkan, på e. m. söndagsskola och på kvällen att gå långt till någon stuga, där pappa då bad och läste». Detta arbete bar snart frukt. Redan på 70-talet uppfördes missionshus och bildades Össeby-garns evangeliska friförsamling, där L. från början till sin död förblev i djup ödmjukhet den, enligt allas mening, självskrivne ledaren. Detta blev han framför allt genom sin redliga gudsfruktan och sitt aldrig svikande nit. Någon stor talare var han icke. Dock var han en även gärna hörd predikant, ehuru något långsam. Hans predikan var så grundlig och trosövertygande, på samma gång den berörde livets innersta. Den gav mycket. Att tala om, huru han offrade tid och pengar samt krafter direkt i missionens och barmhärtighetens tjänst, det är omöjligt, men ej heller nödigt. Gud vet det. Dock må väl nämnas, att han bestämde en summa penningar åt församlingen till en enkel familjefest vid hans begravning. Många voro de saknadens och tacksamhetens tårar, som vid den festen fälldes. Det märktes och hördes, att här var det sorg efter »en rätt israelit», i vilken intet svek varit. Frid över hans goda minne!

Huru han uppfattades av sin husbonde kan bäst belysas av bland annat ett brev, daterat Stockholm den 9 april 1891. — Husbonden var dåvarande huvudredaktören och ägaren av Stockholms Dagblad. Han skriver: »Härjämte sänder jag Lundgren fem st. Patriotiska sällskapets medaljer, av vilka jag ber Lundgren mottaga och bära den i guld, såsom bevis på min tacksamhet och tillgivenhet på samma gång som på offentligt erkännande av lång, trogen och redbar tjänst». De övriga fick L. i uppdrag »på sätt han finner lämpligast» överlämna åt andra namngivna arbetare. Och till en av mina vänner hade samme man sagt: »Jag räknar ej L.—n som tjänare utan såsom medlem av familjen». Vid L:s frånfalle skrev en av de kvarlevande i husbondens familj till L:s son, som nu i flera år innehaft faderns plats: — — »Först i dag ha vi erfarit den gamles bortgång. (De voro näml. på utrikes resa). Min hustru och jag deltaga varmt i eder sorg, liksom vi känna förlusten av

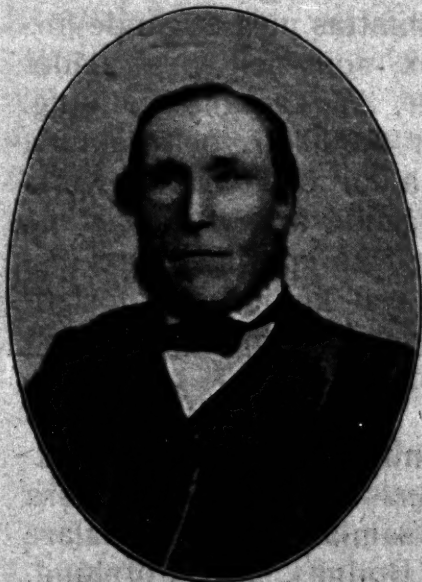
en vän, som var familjen så tillgiven, och som under ett helt liv stått vår familj bi i alla skiften. Man talar ibland om »en man av gamla stammen». Mig synes, att gamle befallningsman var typen av en sådan. I våra dagar bli sådana män alltmer sällsynta — —.

Jag är övertygad, att denna lilla, sanna teckning av Lundgrens i Hakunge liv skall vara gagnande, som bevis på, huru det även i våra dagar lyckas väl (Ps. 1) för den människa, som vandrar i gudsfruktan, utan att rygga tillbaka för motståndarne.

L. V. Nordqvist.

J. E. Nordin †.

Nedanstående bild visar dragen av förre soldaten J. E. Nordin i Österfernebo, vilken vigdes till gravens ro annandag påsk 1908. Född 1817 fick han således gå till vila vid 91 års ålder. Men ända tills för få år sedan gick han nästan söndagligen den fem fjärdingsväg långa vägen till missionshuset. Sin omvändelse till Gud

J. E. Nordin.

räknade han från år 1858, då han som soldat var kommanderad på järnvägsbygge i Södertörn. Han kom där i tillfälle att höra Guds ord av kolportörer och blev, som det sades, »förvillad». Förvillelsen bestod däri, att han, som förr ofta var den ledande själen i och spelman på dansnöjen samt andra dylika tillställningar, nu började gå i socknen och föreläsa predikningar, bedja till Gud och prisa hans namn. Detta smittade av sig efterhand på allt flere. Sålunda fick han vara ett medel i Guds hand till den

»heliga eldens» spridande i bygden. Förföljelse saknades icke, men det avskräckte honom ej. Gud stod honom bi. En gång, då han föreläste, kommo några fientligt sinnade in, släckte ljusen och skulle fatta läsarne i håret samt på så sätt tukta upp dem. Men i mörkret misstogo de sig och slog varandra i stället. Vid upptäckten härav gingo de skamsna sin väg. Med uppoffrande nit bidrog han efter förmåga till åstadkommande av ett missionshus i socknen. Ehuru han icke kunde giva så mycket penningar, verkade han dock för saken, så att det sades: »Han har åt oss byggt synagogan».

En särskild välsignelse synes i lekamligt avseende även hava följt honom. Han kunde giva till missionen ofta, om ej var gång så mycket; han kunde hjälpa fattiga anhöriga o. s. v. När för kort tid sedan den fri församling, som han tillhörde, skulle bygga om sitt missionshus, lämnade de gamla makarne en gåva, efter deras förhållanden så stor, att församlingen hyste betänkligheter vid att taga emot den.

Sin erkänsla för vad han varit, visade församlingen år 1904, då de gamla makarna varit gifta i 65 år. Hon anordnade för dem en fest och överlämnade en vackert

textad adress. Detta uppmuntrade mycket de gamla. Från vännernas sida var det en gård av tacksamhet till den, som varit till så mycken välsignelse för missionens sak. Han som så hjärtligt och villigt upplät sin mun till bön, tack och lovsång, han är nu bärgad och får evigt lova sin Gud.

O. Olsson i See.

Vår senaste årsberättelse. Sedan nu årsberättelsen dels blivit ut-sänd till vederbörande ordförande, föreståndare och predikanter inom församlingarna, dels utdelad till ombuden vid konferensen, finnes ett fåtal exemplar kvar. De vänner, som särskilt intressera sig för att få den, torde därför med snaraste rekvirera den. Den sändes mot 30 öre i porto.

Matrikeln. Vid tryckningen av detta års matrikel gjorde vi åtskilliga ändringar för att inskränka på omfånget och om möjligt få den något mindre. Dessa indragningar blevo dock i vissa fall alltför stora, vilket vi nu med ledsnad se. Så t. ex. ha vi inom 8:de distriktet genom olika uppställning i manuskriptet kommit att utesluta punkten om vilka resepredikanter, som de skilda församlingarna få besök av. Detta bruka vi annars angiva, där det icke finnes stående predikant. Och då i år en ny person i huvudsak redigerat matrikeln, är ett sådant förbiseende lätt förklarligt.

Vi ha ock blivit uppmärksamgjorda på, att Kronobergs läns missionsförening och Bohusläns missionsförening, vilka äro anslutna till Svenska Missionsförbundet, saknas i matrikeln. Detta beror uteslutande på förbiseende vid redigeringen. Och då det nu är för sent att rätta något i matrikeln för innevarande år, ha vi på detta sätt velat göra det.

Tidningen. Denna vår tidning för de små i hem-Barnavännen. met och söndagsskolan har i år nått en spridning av över 40,000 exemplar. Den tryckes nu i 42,000 ex., och antagligen måste vi ännu något öka upplagan. Men alla nytillträdande prenumeranter kunna, ledsamt nog, icke erhålla tidningen från årets början utan endast från och med denna månad.

Tiggarlistor utan rekommendation. Det har ofta hänt, att från skilda håll teckningslistor för bidrag till missionshus utsänts till föreningar och församlingar enligt vår matrikel, utan att dessa upprop på minsta sätt varit åtföljda av intyg eller rekommendation av någon känd person. Och då förfrågningar härom ingå till expeditionen, anse vi för vår del, att man icke alls bör fästa sig vid dylika upprop eller göra något för de-

samma. Ibland komma sådana upprop från personer, som icke alls äro vänligt stämda mot Missionsförbundet, men som likväl begära ekonomisk hjälp. Vill och behöver någon ha hjälp, må det vara en mycket billig begäran från vår sida, att ett upprop därom åtföljes av vederbörligt intyg eller rekommendation av någon av våra distriktsföreståndare eller annan känd person.

Missionshusinvigning. En fest av särskild betydelse för orten ägde rum i Finspong på pingstdagen, då det nyss uppförda missionshuset därstädes invigdes. Behovet av ett missionshus har länge varit mycket kännbart. Visserligen har en lokal av bruksstyrelsen upplåtits för sammanträden och föredrag, men dels har den varit alldeles för liten, dels har den ofta varit svåråtkomlig, enär den varit gemensam för alla möjliga föreningar. Missionsföreningens verksamhet har till följd härav varit mycket begränsad. Förvisso kommer det att lända verksamheten till stor välsignelse, att föreningen äntligen fått ett missionshus.

Huset beräknas ha kostat omkr. 16,000 kr., varav nära hälften är betalt. De kontanta utgifterna skulle dock ej stannat vid detta belopp, om icke många av företagets vänner skänkt mycket av personlig hjälp. Av de i Finspong befintliga bolagen har missionsföreningen också fått mottaga bidrag. Nordiska artilleriverkstäderna ha bidragit med 500 kr. Styckebruket har skänkt 300 kr. Stens bruks aktiebolag lämnar tillsvidare elektrisk belysning gratis. Bruksägaren Axel Ekman har enskilt skänkt 200 kr.

Värmländska Ansgariiföreningens 43:e årsberättelse för 1907 föreligger nu i tryck. Vi anför ur den samma följande siffror.

Vid årets utgång funnos 157 församlingar med 17,144 medlemmar, 110 ungdomsföreningar med 4,788 medlemmar. Söndagsskolornas antal var 529, och i dessa skolor hava 17,413 barn undervisats av 1,300 lärare. Missionshusens antal var 242, och deras värde steg till över 1 miljon kr. Inkomsterna utgjorde kr. 212,918: 11, och utgifterna stego till kr. 207,693: 14. Av dessa utgifter ha kr. 119,219: 73 offrats för egen missionsverksamhet, kr. 32,184: 93 för missionshusbyggnader, kr. 6,965: 60 för Ansgariiföreningen, kr. 32,255: 83 för Missionsförbundets mission. Missionshusens värde och kassa-behållningen överstiga skulderna med kr. 1,017,327: 94.

Ölands krets förenings årsberättelse för 1907 har blivit oss tillsänd. Föreningen underhåller två predikanter, vilka resa omkring i de kretsar, som äro anslutna till föreningen. Enligt revisionsberättelsen uppgingo inkomsterna under år 1907 till kr. 2,025: 86 och utgifterna till kr. 1,358: 45.

Hagfors och Stjärnfors friförsamling har till predikant kallat utexaminerade eleven vid Sv. Missionsförbundets Missionsskola i Stockholm, Fritiof Carlsson. C. har antagit kallelsen och tillträder platsen den 1 augusti.

Jönköpings läns ungdoms- och söndagsskolförbund firade under pingsthelgen sitt årsmöte i Jönköping. Ombudsmötet, som ägde rum på pingstdagens e. m., var besökt av omkring 40 ombud. Av räkenskaperna framgick, att förbundets inkomster under det senaste räkenskapsåret stigit till kr. 2,800: 21 och utgifterna under samma tid till kr. 2,002: 26.

Inträde i förbundet beviljades 7 föreningar. Antalet anslutna föreningar är nu 98.

Helsinglands Ansgariiförenings redogörelse för dess 30:de verksamhetsår har tillsänts oss. Vi anför ur den samma följande: »Verksamhetsåret har förflutit stilla och lugnt. Inga kraftigare väckelser hava förnummits, men många hava kommit till tro på Herren både på den ena och den andra platsen. Och de troende hava blivit bevarade. En mycket glädjande omständighet är, att vår förening växer år för år och omfattas med stigande förtroende och kärlek. — En sak, som helt visst gläder alla Ansgariiföreningens vänner, är kassans ställning. Inkomsterna hava stigit till över 6,000 kr. och sålunda icke allenast täckt alla utgifterna för den växande verksamheten utan även fyllt föregående års kassabrist på 500 kr. Genom löfte om bidrag från kristliga ungdomsföreningar m. fl. har styrelsen även kunnat gå i författning om att för Ansgariiföreningens räkning möblera ett elevrum i nya Missionsskolan på Lidingön.»

Helsinglands Ansgariiförening har under pingsthelgen hållit sitt årsmöte i Bollnäs missionshus. Stora skaror av människor ha varit samlade. Såsom talare hava medverkat F. A. Larsson, Bollnäs, J. A. Forslund, Söderhamn, rektor C. Persson, Kristinehamn, och Ansgariiföreningens reseombud.

En god ande har varit rådande. Ordets sanningar ha blivit framburna, och många ha syntts djupt gripna därav.

Konferensen avslutades med ett varmt bönemöte, då några bekymrade begärde förbön.

Herren vare lov för allt! Guds ord har ej förlorat sin kraft. Må vi troget förbliva vid ordet!

En trevlig bröllopsfest hölls annandag pingst i Immanuelskyrkan, Norrköping, då missionär Martin Westling sammanvigdes med missionssystem Hanna Persson. Vigseln förrättades av pastor L. Häggström. Stadsmissionsföreningen hade inbjudits samt omkring ett femtiotal släktingar och närmare bekanta. Flera tal höllos. Telegram och skrivelser upplästes — allt önskande lycka och välsignelse över de unga tu, som nu stå färdiga att som äkta makar gå ut för andra gången till Kongo. Den gode Guden följe och bevare dem! Sådana voro lyckönskningarna, som i mängd gavs dem.

Mariefreds missionsförening hälsade lördagen den 30 maj missionseleven J. Forssell välkommen som för-

samlingens predikant, då enskild fest hölls med tal av pastor Ungerth m. fl. Söndagen den 31 på f. m. avskildes F. för sitt kall. Kl. 5 samma dag hölls offentlig fest med tal och välkomsthälsningar, skrives till Pietisten.

Ousby realskola har sänt oss sin redogörelse för läsåret 1907—1908. Antalet lärjungar under året har varit c:a 80, fördelade i 5 klasser.

Från och med nästa läsårs början kommer skolan att få 6 klasser. Ett nytt läroverkshus är uppfört. Det beräknas kunna mottaga 125 elever.

Angående skolans program heter det i årsredogörelsen: »Skolan har kommit till såsom ett uttryck för ett länge och djupt känt behov i kristligt sinnade kretsar i vårt land efter en skola, där undervisningen är genomträngd av kristlig livsuppfattning, där framför allt kristendomsundervisningen ej river ned kanske det mesta av vad barnens föräldrar hålla för helig sanning. Man har längtat efter en skola, där undervisningen meddelas av lärare och lärarinnor, som av egen erfarenhet förstå kristendomens livsvärde och dess betydelse såsom den enda säkra grundvalen för danandet av goda karaktärer. En sådan skola vill Ousby realskola vara. Den har också, såsom elevantalet visar, omfattats med intresse och förtroende, och vi hoppas, att den skall få åtnjuta detta även i fortsättningen. Av det sagda torde också inses, att skolan är utan partifärg och ej driver någon propaganda vare sig för den ena eller andra riktningen.»

Från Lappland.

För de missionsvänner, som intressera sig för Svenska Missionsförbundets verksamhet i Västerbottens Lappmark, vill jag genom tidningen Pietisten lämna en kort redogörelse.

Jag vill då först nämna, att missionsverksamheten häruppe fortfarande går framåt. Den ena stötestenen efter den andra kommer ur vägen, och evangeliets vagn rullar fram steg för steg. Gud har även under detta — i många fall hårda — år hjälpt oss, så att arbetet fortgått oavbrutet. Dock måste det erkännas, att det varit svårare i vinter att samla penningar för missionens behov än föregående år, beroende på sistlidne sommars felslagna skörd och på mindre arbetsförtjänster än föregående år. Följden har blivit den, att här råder en snart sagt allmän penningbrist.

Men trots detta hava vi fått glädjas över, att våra missionsvänner, som önska vara med om Guds rikes utbredande, givit till våra kassor, somliga efter sin förmåga, andra över sin förmåga, så att med den goda hjälp, som Missionsförbundet lämnat för verksamheten häruppe, har arbetet bedrivits som förr. Det har även i någon mån utvidgats.

Gud har också bekänt sig till vårt i all skröplighet utförda verk till själars omvändelse och de troendes enande och uppbyggande.

Till uppmuntran för dem, som varit med och offrat för missionen i Västerbottens Lappmark, vill jag säga: Guds välsignelse har följt med edra offer och förböner,

så att många, många själar under de senaste tio åren blivit förda till tro på Herren. Fortsätten, älskade vänner, och i skolen en dag få se många kärvar inbärgade från dessa trakter i den himmelska ladan.

Jag vill också påpeka, att vi, som arbeta häruppe, känna oss lyckliga i arbetet och glädjas över de framgångar vi kunna se, men icke blott över dessa, vi glädjas också över de framgångar, som hoppet skänker oss.

För närvarande hava vi en liten vilotid, då vi nödgats inställa våra längre resor. Under snösmältningen, som nu pågår härstädes, är det nästan omöjligt att komma någon väg. Vi stanna då på våra respektive platser, där vi hava våra hem, och predika för våra grannar.

Välsigne Herren alltför missionsverksamheten häruppe i Lappland. Måtte den allt framgent få vara föremål för de troendes böner och understöd. »Arbetet är icke fåfängt i Herren».

Lycksele den 21 maj 1908.

And. Lindström.

Lärarinnornas Missionsförening (L. M. F.) har tillsänt oss sin årsredogörelse för 1907. Föreningen understöder missionsarbetet i Lappland, Indien och Kina. Av revisionsberättelsen framgår, att inkomst- och utgiftskontot balanserar på c:a 11,800 kr. Medlemsantalet var vid årsskiftet 943. Vi tillönska föreningen Guds rika välsignelse.

Baptistsamfundets 31:a årskonferens avhölls i Betelkapellet i Stockholm den 1—3 juni.

Av inre missionskommitténs årsberättelse framgår, att inkomsterna uppgått till 24,368 kr. mot 16,599 kr. föregående år. Av samfundets 320 predikanter erhålla mellan 50 och 60 understöd från kommittén. De uppgifter, som kommittén satt som ögonmärke, äro bl. a. att lämna bidrag till verksamhet, där sådan eljest ej skulle kunna uppehållas, samt att bryta nya fält, där sådant kan anses lämpligt, ävensom att understödja arbetare, där svårigheter förefinnas.

Av yttre missionskommitténs årsberättelse framgår, att samfundet övar missionsverksamhet i Spanien, Ryssland, Finland, Estland och Kina.

Revisionsberättelsen utvisar, att inkomster och utgifter balansera på den sammanlagda summan av 49,838 kronor.

Insamlingen för verksamheten under år 1907 uppgick till 989,282 kr., ett belopp, som med 91,778 kr. överstiger insamlingen under 1906. 12 nya församlingar hava bildats.

Tillökningen i samfundets medlemsantal uppgår till 2,013, vadan samfundet vid årsskiftet räknade 48,180 medlemmar.

En större ungdomskonferens hålles i Hedesunda söndagen den 5 juli. Ungdomen inom socknarna efter Sala—Gysinge—Gäfle järnväg inbjudes.

Ombuden sammanträda kl. 9 f. m.

Stort ungdomsmöte hålles i Boden den 4 och 5 juli. Missionssekreterare W. Sjöholm och pred. A. Ohlsson från Tierp samt många av länets predikanter medverka. Norrbottens ungdom inbjudes.

Den 4 samlas ombuden från länets ungdomsföreningar till konferens.

Norrbottens Ansgarilförening håller årsmöte i samband med länsungdomsmötet i Boden den 4 och 5 juli. Ombuden samlas den 4:de.

Dalarnes Ansgarilförening håller sitt årsmöte i Borlänge den 5 och 6 juli. Till mötespredikanter väntas lektor P. Waldenström, pred. O. Olofsson, Kristinehamn, J. B. Gauffin, Uppsala, tvenne missionärer m. fl. Anmälan om logi göres till pred. P. Nilsson, Borlänge. Konferens med ombuden hålles den 4 juli kl. 4 e. m. i Missionskyrkan. Predikantmöte hålles den 3 och 4.

Södra Ångermanlands Missionsförening firar halvårs-möte i Hernösand söndagen den 28 juni 1908. Föredrag av pastor K. Palmberg och pred. J. Sahlin från Jönköping m. fl. Allmänheten välkommen.

Nordvästra Västmanlands missionsförening har sitt årsmöte i Malma kyrka söndagen den 5 juli. Talare bliva kyrkoherde Ahlgren, O. Olsson samt kongommissionären Emil Ekström. Ombuden sammanträda kl. 9 f. m.

Östergötlands Ansgarilförenings sommarhögtidsfest i förening med kvartalsmöte hålles i Mjölby den 27 och 28 juni och börjar första dagen kl. 4 e. m., då styrelsen och ombuden sammanträda. Kl. 8 e. m. offentlig predikan. På söndagen fortsätter mötet med predikan från kl. 10 f. m. Allmänheten inbjudes. Styrelsen uppmanas att mangrant infinna sig.

Stort friluftsmöte anordnas i Sundsparken (vid Alnösundet) söndagen den 5 juli med början kl. 11 f. m.

Hudiksvalls Brödraförening håller sitt sommarmöte söndagen den 5 juli.

Flera främmande predikanter samt en av de hemmavarande missionärerna väntas till mötet. Alla välkomna.

Värmländska Ansgarilföreningen håller sin årsfest i Arvika den 4 och 5 juli och i Karlskoga den 7. Som talare väntas pastor Karl Palmberg, redaktör C. Boberg, rektorerna Carl Pehrsson och Joh. Lindholm samt pastor Skogh från Amerika och tvenne hemmavarande missionärer m. fl.

Örebro läns fria missionsförenings årsmöte hålles i Örebro och Adolfsberg den 27, 28 juni och tredjedagsmötet i Pålshoda den 29 juni. Som predikanter väntas redaktör C. Boberg, rektor C. Pehrson, någon missionär m. fl.

Södermanlands missionsförenings årsmöte hålles i Vingåker den 4 och 5 juli. Som predikanter väntas lektor Waldenström, pred. Mårtensson, någon missionär m. fl. Missionens vänner och allmänheten inbjudes.

Missionsmöte hålles i Säterdalen sönd. den 12 juli med början kl. halv 11 f. m.

Predikanterna P. Olsson, Gäfle, J. Lindén, Leksand, J. A. Lindberg, Hedemora, och A. Wester, Gustafs, väntas.

Ungdomskonferenser hållas i Örbyhus söndagen den 28 juni, på Gotland den 26 juli, i Norrtelje den 1 augusti och för Skärgården i Ahlsvik den 9 augusti. Lektor Waldenström har lovat medverka i Örbyhus.

Gestriklands kristna ungdom håller konferens och årsmöte i Torsåker, Valls missionshus, söndagen den 28 juni. Ombudsammanträdet hålles kl. 1,30 middagen. Alla välkomna.

Dalarnes predikantförbund håller sitt årsmöte i Borlänge den 3 och 4 juli. Anmälan göres i god tid och frågor insändas före den 15 juni till predikanten P. Nilsson, Borlänge.

Västmanlands Ansgarilförening håller sin årsfest i Skinnskatteberg den 11 och 12 juli. Styrelsesammanträde den 11:te kl. 4 e. m. Missionsmötet börjar kl. 10 f. m. söndagen den 12. Såsom predikanter väntas O. Olofsson, Kristinehamn, A. Modig, Eskilstuna, C. F. Nyström och W. Zander, Västerås, m. fl.

Västergötlands missionsförening håller i år sitt provinsmöte i Mariestad lördagen och söndagen den 4 och 5 juli.

Resplan för Svenska Missionsförbundets dövstumme-missionär P. Alfr. Person med tolk.

Juni.

Den 24 f. m. Visby.

Den 28 f. m. Roma.

» 24 e. m. Hemse.

» 28 e. m. Dalhem.

» 25 Klintehamn.

» 29 Vamlingbo.

» 26 Mästerby, Bander.

» 30 Väte.

» 27 Hogrän.

Kollekter upptagas på dessa möten med tacksamhet till förmån för dövstummemissionen.

Svenska Missionsförbundets Expedition.

Större Missionsmöten

komma att under sommaren hållas på nedannämnda platser och tider.

Juni 23—24	Vanneberga.	Juli 4—5	Boden.
» »	Sunne.	» »	Mariestad.
» 24	Gamla Uppsala	» 5	Karmansbo.
» »	Bollnäs, ungdoms-	» »	By.
» »	konferens.	» »	Helsingborg.
» »	Hernevi.	» »	Hudiksvall.
» 24—25	Bjursås.	» 11	Svärdsmåla.
» »	Brännland.	» 4—6	Vännäs, ungdoms-
» »	Gårdskär.	» »	möte.
» 27—28	Nybro.	» 5—6	Borlänge.
» »	Örebro.	» »	Ljusdal.
» »	Vallby.	» 7	Karlskoga.
» »	Mjölby.	» 11—12	Skinnskatteberg.
» 28	Torsåker, ungd.-	» 12	Lilla Edet.
» »	möte.	» »	Blidö.
» »	Hernösand.	» 19	Vingåker.
» 28—29	Eslöf.	» »	Brevik, ungdoms-
» »	Hille.	» »	möte.
» 28	Eklanda.	» 25—27	Halmstad.
» 29	Pålshoda.	» 26	Vifstavarf.
Juli 3—4	Borlänge.	» 25—27	Halmstad, järnvägs-
» 4—5	Vingåker.	» »	männens missions-
» »	Arvika.	» »	möte.